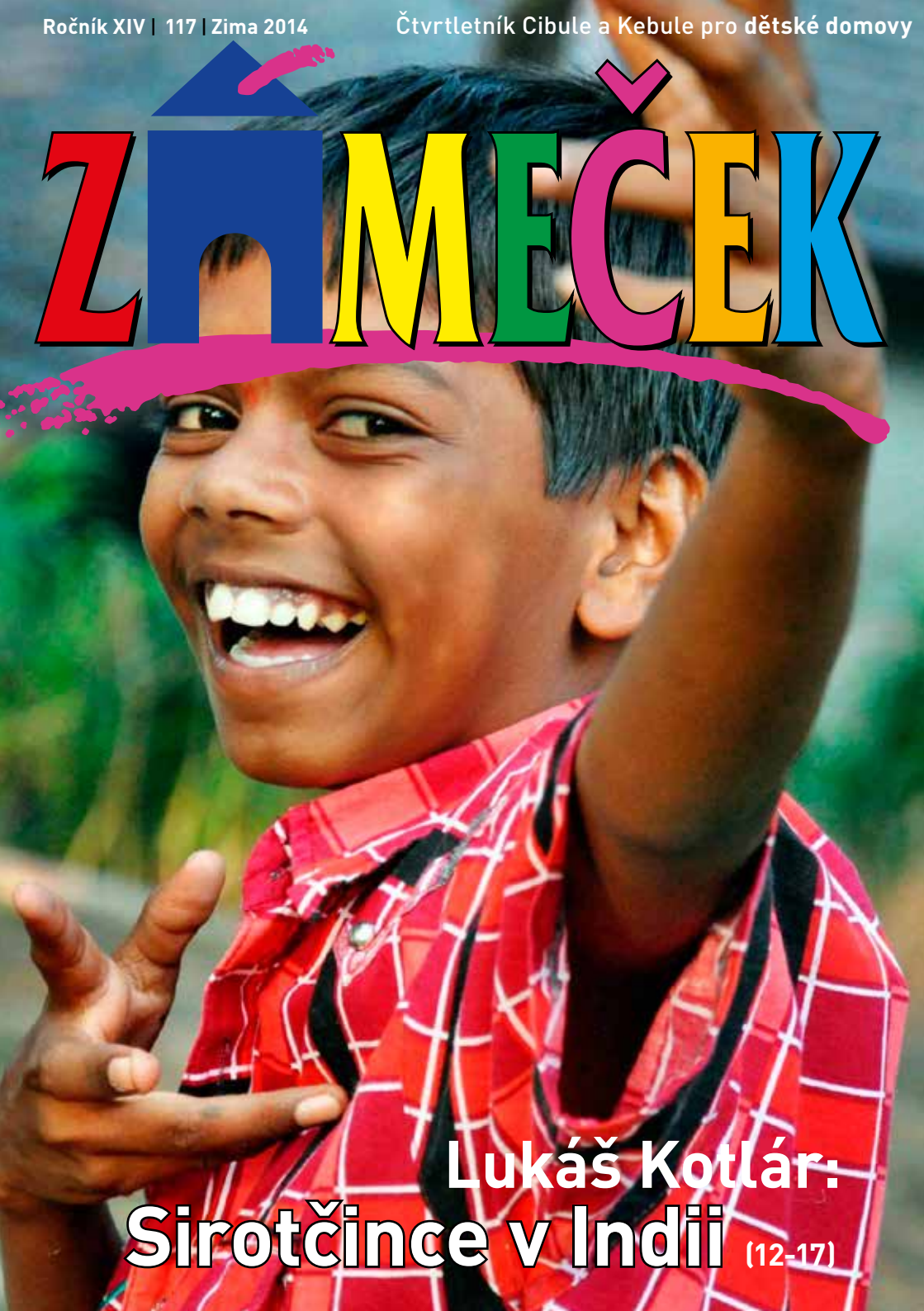

ZÁMEČEK

Lukáš Kotlár:
Sirotčince v Indii (12-17)

Vánoční speciál: The Story of My Story

Milá Zámečata,

každý vám teď přeje hezké Vánoce, a přitom vůbec nic neví...

Nikdo z hostů vaší vánoční besídky netuší, jaké je čekání na rozhodnutí sociálky, jestli můžete na Vánoce domů, nikdo neprožil vaši nejistotu, jaké to tam bude, jestli bude mít máma dost peněz na jídlo...

Já vám nebudu nic nalhávat, můžu jen popřát, ať Vánoce - pro kluky a holky z děčáků „nejtěžší“ svátky - zvládnete v pohodě.

Ať už budete doma, v domově nebo kdekoli jinde, máme pro vás dárek: Zámeček vám nenadělí mobil ani nové hadry, ale příběh, který se opravdu stal. Najdete ho zezadu tohoto čísla.

Možná se někomu bude zdát drsný, možná budou vychovatelé říkat, že je to pro vás nevhodné čtení. Já si naopak myslím, že by to měla být „povinná literatura“. Stejně jako píše Veronika z DD Fulnek, že po poznání života bezdomovců by ani za nic nechtěla skončit na ulici, vy byste si po přečtení tohoto příběhu měli říct, že nikdy nebudete prodávat své tělo.

Držte se!

Vladislav Sobol, šéfredaktor
vladislav.sobol@zamecek.net

Milí čtenáři Zámečku,

pokud jste si teď v předvánočním období zasteskli, že se vám z vašeho kapesného nedostává na nákup dárečků pro všechny kamarády a blízké, které byste chtěli potěšit, máme pro vás tip – zkuste navštívit naši burzu práce na webových stránkách projektu www.newjobnewlife.cz a tam si můžete najít brigádu jako způsob přivýdělku. O zkušenosti ze své brigády se s vámi na podělí Helena z dětského domova v Klánovicích (rozhovor Lukáše Kotlára na str. 6-8).

Na burze práce se pro vás nabízí jak jednorázové brigády, tak i možnost dlouhodobé spolupráce. Přivýdělek se bude určitě hodit i po Vánocích, to se mnou jistě budete souhlasit. Navíc máme zajímavý tip na práci v zahraničí. Pro ty z vás, kteří jste vybaveni alespoň částečnou znalostí cizího jazyka, jsou k dispozici pracovní příležitosti v Itálii, ve Španělsku i v jiných zemích na období od dubna do října. Více informací hledejte na stránkách www.eures.cz.

Novinky z projektu můžete sledovat také na facebooku, dozvíte se o plánovaných workshopech a exkurzích, u nás je stále něco nového. Pokud byste měli vy sami tip na zajímavé téma semináře, na oblast, ve které byste se chtěli něco nového dozvědět, ozvěte se. Pro vaši inspiraci – právě proběhl workshop o programování nových aplikací s Microsoftem, v nejbližší době plánujeme program na téma zvládnutí sebeobranu, v plánu máme také téma první pomoci.

Těšíme se na vaše zprávy, ať už na e-mailu simona.petrejova@terezamaxovadetem.cz, na telefonu 733 782 071 nebo na facebooku projektu.

Simona Petřejová, Nadace Terezy Maxové dětem

Bílé vrány 2014:

Pavel Sysala a firma Skanska

Obecně prospěšná společnost yourchance hledala mladé lidi, kteří vyrostli v dětském domově a úspěšně se zapojili do života. A také firmy, které dávají dětem z DD práci.

Mezi firmami získala ocenění stavební společnost Skanska, ač adeptů na tuto cenu bylo mnohem více.

A mezi odchovanci domovů vyhrál Pavel Sysala. Jak jste si mohli přečíst v Zámečku 113, má za sebou opravdu pestré dětství - vyrůstal ve dvou dětských domovech a šesti zkoušel u tří pěstounských rodin. Teprve u té poslední - manželů Sysalových - se mu to podařilo. Ale ani pak neměl ustláno na růžích; teprve až po úspěšné léčbě ze závislosti na alkoholu. Dnes má rodinu, práci a taky radost z Bílé vrány.

„Beru to jako ocenění pro všechny, kteří mi pomáhali, ale hlavně jako inspiraci pro kluky a holky, kteří jsou ještě v domovech. Rád bych jim řekl, že i když si někdy myslí, že jsou úplně na dně, není to pravda. Žádná situce

Finalisté Bílé vrány - zprava vítěz Pavel Sysala (dříve DD Brušperk), Lucie Karabová (domov si nepřeje zveřejnit), patronka projektu herečka Eva Josefíková, Radovan Laci (stále žije v DD Česká Lípa) a David Bernklau (dříve DD Brušperk)

není bezvýchodná, každý problém má řešení. Jen musíte sami chtít a pak se určitě najde někdo, kdo vám podá pomocnou ruku,“ řekl Pavel.

Na slavnostním předávání cen se předvedla i kapela

Mimosféry se svým novým hitem Nebe v nás, o kterém jsme psali v minulém čísle Zámečku.

Více o soutěži Bílá vrána a projektu Začni správně na www.zacnispravne.cz.

red

Partneři:

Nadace T-SOFT ETERNITY, Alpiq Generation (CZ), Musée Grévin, Webnode a Atollon Consulting CZ
 Mediální partneři:

LMC, Česká asociace podnikatelů, Osobní rozvoj, Zámeček, Mladý podnikatel a Neziskovky.cz

New Job New Life

Program Nadace Terezy Maxové dětem s tajemným názvem New Job New Life nabízí práci i brigády. O tom, jak je dobré si každý měsíc přivydělat dva-tři tisíce, se přesvědčila i Helena z DD Klánovice. O svých zkušenostech z hotelové restaurace si povídala se zástupcem šéfredaktora Lukášem Kotlářem. (6-8)

Rozhovor: Jan Hrabal

S vychovatelem z Dětského domova v Klánovicích připravil zajímavý rozhovor Miloš Nguyen. (10-11)

Když domovy tančí

Dětský domov Ledce uspořádal taneční klání, kterého se zúčastnilo 14 dětských domovů. (20-21)

Hejbejte se a zpívejte

A ještě jednou tanec - tentokrát přehlídka připravená týmem Hanky Kynychové. Reportáž připravil Albín Balát. (24-25)

Polozemnice

Na Horce nedaleko Býchor vyrůstá netradiční stavba - Kuba, Ruda a Lukáš budují Polozemnici. (35)

Jarmarky s Albertem

Advent a jarmarky k sobě patří. Domovy si vydělávají díky projektu společnosti Spolu dětem. (45)

Terezka a její nadace

Malá rekapitulace aktivit Nadace Terezy Maxové dětem za rok 2014.... (54-55)

The Story of My Story

Příběh kluka, který vyrůstal v pěstounské rodině i DD Sázava, a v 18 letech skončil na pražském Hlavním nádraží (zezadu)

Zámeček podporují

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Respekt Publishing

Kateřina Matějková, Praha

Ing. Miroslav Drozda, Praha

Strojní omítky, s.r.o.

a další přátelé

Zámeček

Vydává Duha Zámeček pro dětské domovy a další zařízení pro děti v celé republice. Zdarma.

Evidenční číslo: MK ČR E 21583

Redakce: Zámeček – Vladislav Sobol, Střední 6, 736 01 Havířov

Telefon: 725 595 417

E-mail: redakce@zamecek.net

Šéfredaktor: Vladislav Sobol – 725 595 417

vladislav.sobol@zamecek.net

Zástupce: Veronika Vargová – 732 367 706

veronika.vargova@zamecek.net

Zástupce: Lukáš Kotlár – 776 850 471

lukas.kotlar@zamecek.net

Šéf dětské redakce: Miloš Nguyen – 606 486 898

milos.nguyen@zamecek.net

Zahraniční zpravodaj: Gracián Svačina

gracian.svacina@zamecek.net

Levá ruka: Ondřej Polák – Helmut

onpolak@gmail.com

Pravá ruka: Ivana Sobolová

ivana.sobolova@zamecek.net

Šéf webu: František Berger

frantisek.berger@zamecek.net

Grafika: Robin Cais a Flík

Redakční rada:

Aleš Bureš (DDŠ Býchory)

Vladimír Bystrov (Bison&Rose)

Naďa Dittmannová (Spolu dětem)

Nora Fridrichová (Česká televize)

Roman Hrůza (RHA Agency)

Jan Klusáček (CyberFox)

Martin Komárek (poslanec)

Radim Koreš (DD Písek)

Ivan Lamper (Respekt)

Martin Lánský

Martin Lněnička (DD Dolní Počernice)

Vlastimil Mrva (Znojemsko)

Václav Senjuk (R MEDIA)

Terezie Sverdlinová (Nadace Terezy Maxové dětem)

Dětská redakce:

Sandra Pikartová, DD Mašfov: sandrapikartova@seznam.cz

František Miker, dříve DD Mikulov: mikerf@seznam.cz

Do čísla přispěli:

Albín Augustín Balát (DD Staňkov)

Denisa Smrčková, Kristýna a Robin (DD Nová Ves Chotěboře)

Aneta Maléřová (DD Fulnek)

Veronika Smítalová (DD Fulnek)

Stanislava Doležalová (DD Brno-Jílová)

Adéla Šánová (DD Semily)

teta Martina Hejlová (DD Cheb)

Petra Dedíková (DD Dagmar Brno)

a redakční týmy z dětských domovů:

- DD Nová Ves u Chotěboře
- DD Uherský Ostroh
- DD Unhošť
- DD Volyně

www.zamecek.net

Helena Gürtlerová (DD Praha-Klánovice):

Každý víkend **vstávám do práce v pět**

Helena (18) vyrůstá v dětském domově 14 let, mezi tím byla tři roky u pěstounů. Původně chtěla jít na uměleckou školu, nakonec studuje zdravotní školu – obor zdravotní asistentka. Díky projektu „New Job New Life“ už skoro rok pracuje v Hotelu Fortuna City v Praze jako číšnice. Každou sobotu a neděli vyráží „na plac“.

V červenci Ti bylo 18, máš soudně prodloužený pobyt v domově?

Prodloužený pobyt mám na smlouvu, soudně ne. V domově jsem hlavně kvůli škole. V budoucnosti bych chtěla být fyzioterapeutkou a hlavně dělat s dětmi.

Jak se studentka medicíny ocitne jako číšnice v hotelu?
Přes Nadaci Terezy Maxové. Přišli k nám do děčáku s tím, kdo by chtěl dělat v hotelu a kdo by si chtěl jednorázově vydělat během Velikonoc. Tak jsem se přihlásila. Po Velikonocích se mě zeptali, jestli tam chci i s kama-

rádou zůstat a my s nimi podepsaly smlouvu na dobu neurčitou.

Musela jsi projít pracovním pohovorem?

Ano, ale bylo to nenáročné. Byl to spíše informační pohovor. Řekli nám, co budeme dělat, jak to tam chodí, kdo koho má na starosti a tak. Byl tam pan ředitel hotelu, vrchní z placu, vrchní pokojů a paní Simona Petřejová z New Job New Life. Hned druhý den jsme nastoupily.

Kdy musíš chodit do práce?

Vždy na víkendy a třeba během prázdnin, záleží na

domluvě. V hotelu přípravu jeme snídaně. Někdy nám řeknou, že je na víkend málo snídaní, že nemusíme chodit a máme volno.

Jak probíhá tvůj pracovní den?

Vstávám v pět hodin, po šesté vyráším autobusem. Na sedmou hodinu musím být připravena. Nosím bílou košili a černé kalhoty. Připravujeme snídaně, prostírám stoly. Když je nějaké volno – pauza nebo málo špinavých stolů – dám si třeba kafe nebo něco k jídlu. Snídaně končí v deset. Poté sklízíme stoly. Je jich tam asi 20 – vše uklidit, utřít a připravit nové prostírání. Doplním solničky, pepřenko a cukřenky, což je hrozný opruz. Když si vše vrchní zkontroluje, většinou kolem 11 jedu domů. A v neděli to samé. Teď jsme však kvůli škole domluvení jenom na soboty.

Jaký máš v práci kolektiv?

Jsou tam Ukrajinky a je jim kolem 30 a 40 let. Nejsou špatné, i se s nimi docela

nerozumím. Ony mluví i česky, ale nesrozumitelně. Je nás tam vždy kolem pěti. Jsou tam ty Ukrajinky a teď tam chodíme s kamarádkou Maruškou jako jediné Češky. Já to mám přes projekt, Maruška (taky z DD Praha-Klánovice, pozn. redakce) je tam na moje doporučení, měli málo lidí a oni ji rádi vzali. Jeden pan vrchní Jiří, který se

nedávno úspěšně léčil s rakovinou, mi dal dárek k svátku – je to trochu starší,

„Na place pracuji s Ukrajinkami a kamarádkou z domova. Jsme jediné Češky.“

dobře povídá, do doby, než si mezi sebou začnou povídat jenom ukrajinsky, pak jim

pozorněj a milej chlápek.

Kolik si v práci vyděláš?

Mám osmdesát korun na hodinu, Za měsíc si vydělám kolem dvou tisíc, teď jsem třeba měla 2 700 korun. Záleží, kolik je práce a kolik mám odpracovaných hodin. Dýška se u nás nedostávají, je to „levnější hotel“. Odměny od hotelu nedostávám. I když jsem tam byla třeba na svátek, jako brigádník na odměny nárok nemám, je to takové nefér.

Jaké byly v domově reakce na to, že během víkendů pracuješ?

Reakce v domově byly pozitivní. Všichni koukají, že zvládám studovat, dodělala jsem autoškolou, chodím do kurzu angličtiny, který mi v rámci projektu „New Job New Life“ nabídli, a k tomu ještě ta práce. Většina děcek má různé rodiče, strejdu, tetu, a ti jim dávají peníze a oni pak na peníze vůbec ne-koukají. Já jsem si nedávno koupila novou kabelku za peníze, které jsem si vydělala. Pochlubila jsem se s ní, protože jsem z ní měla radost. Oni na to poví: „Hezká, hezká, to sis na ní vydělala sama? To mně strejda koupil tohle.“ Měla bych teda lepší pocit, kdybych si to koupila sama...

Pamatuješ si na své začátky v práci?

V prvních dnech jsem nevěděla, jak se na place chovat. Vzala jsem lísteček, zmu-chlala ho a hodila do pytle na odpadky. Děkala jsem: „jo, trefila jsem se!“ A vedoucí placu mi hned řekla, ať přestanu tancovat!

Jsou to tři zastávky autobusem. S jejím přítelem jezdím na fotbalové tréninky a s jejich psem chodím na procházky. Zvládám hodně věcí, ale vyprat si, to ne. Na to nemám čas. Oblečení nám perou tety vychovatelky, u nás žádnou prádelnu nemáme.

„Práce během svátku? Jako brigádník na odměnu nárok nemáš.““

Co děláš, když zrovna nejsi ve škole nebo v práci?

Ráda kreslím, dříve jsem hodně sportovala. Poslouchám hudbu a ráda bych hrála na kytaru. V domově pomáhám s různými projekty jako například s aukcí pro náš domov. Ráda o víkendech taky vařím. Tříkrát do týdne jezdím za ségrou, která má miminko.

Jaké jsou tvé plány do budoucnosti? Chtěla bys i během výšky zůstat v domově?

Ráda bych zůstala v domově i během výšky. Nedokážu si

„Nedávno jsem přišla o půl hodiny později kvůli kolonám. Marně jsem vysvětlovala, že za to nemůžu.“

představit, že bych dodělala maturitu a pak běžela z děcáku někam pryč, protože bych se neměla kam vrátit a o někoho se

„Tento projekt ti nic nevezme. Může ti jenom dát.“

**NEW
JOB**

**NEW
LIFE**

opřít. Kromě sestry takové další lidi nemám. Nemám zatím tu jistotu, ale osamostatnění se nebojím.

Hodně děcek má právé z toho osamostatnění strach...

Mám ze sebe dobrý pocit a lidi kolem mě, kteří mě v tom podpoří. Neřeknou o mně, že jsem líná, a že si sednu někde na lavičku a začnu chlastat nebo hulit, taková prostě nejsem.

Co Ti projekt „New Job New Life“ vlastně dal?

Díky projektu jsem si mohla vydělat peníze, umožnil mi kurz, kde se zlepšuji v angličtině a mám spoustu nových zkušeností. Projekt mě postrčil k tomu, abych byla samostatnější a uměla si zařídit některé věci sama, jako například přihlášky nebo pohovory.

Lukáš Kotlár

WWW.NEWJOBNEWLIFE.CZ

00.00.01 vteřina poté

Nezávislá platforma pro práva dětí vyrůstajících mimo rodinu

www.vterinapote.cz

Michal, Alex, Gracián, Aťa, Dáda, Radovan,
Iryna, Ondra, Tomáš, Katka, Naťka

hledají mladé lidi, kteří prošli institucionální péčí
a chtěli by se podělit o své zkušenosti.

Jak na to?

Staň se naším **PŘÍVRŽENCEM**

Co to znamená?

sleduj naše aktivity

dej nám svůj hlas na FB

mluv o nás se svými přáteli

vyjadřuj se k aktualitám na našem FB profilu

přinášej názor na vybraná témata

zapojuj se do našich anket a her

sdílej s námi své zkušenosti

napiš nám o sobě

Kontaktuj nás na:

info@vterinapote.cz

nebo

<https://www.facebook.com/VterinaPote>

Jan Hrabal z DD Klánovice:

Nedělejme z dětí ovce

Česká republika v této době slaví 25 let od pádu komunistického režimu, který nás

držel v nesvobodě. Mezitím uběhla dlouhá doba. Zámeček vám přináší pestrý

rozhovor s Janem Hrabalem, vychovatelem v DD Klánovice. K některým změnám je

potřeba ještě dospět. I když se současné domovy o velký kus posunuly, je pořád co

zlepšovat. „Jisté věci se nedají naučit nebo vnutit. Musíte to mít v sobě,“ vystihuje

strejda Honza leckdy odlišný přístup mnoha vychovatelů v domovech.

Jak se domovy proměnily?

Změny jsou samozřejmě obrovské. Zlepšilo se materiální prostředí domovů i přístup vychovatelů k dětem. Čím dál víc dospěláků si uvědomuje, že poskytují dětem určitou službu a že vůči této společnosti mají velkou zodpovědnost.

To zní vznešeně...

Ale je to tak. Jsme placení za to, že odvedeme slušnou a poctivou práci. Nejsme tam proto, abychom si práci ulehčovali na úkor dětí a spolupráce s nimi.

Z vlastní zkušenosti vím, že jsou vychovatelé, kteří s dětmi cíleně pracují, rozvíjet jejich osobnost, a pak „ti druzí“, kteří práci v domově chápou jen jako hlídání dětí...

Neumím posoudit, jaký je poměr mezi těmito skupinami vychovatelů. Každopádně „ti

druzí“, pokud je tak budeme nazývat, kteří nechávají děti koukat jen na televizi a hrát na počítači, a nic jiného s nimi nedělají, jsou velmi pohodlní. Jsou to ti, pro které je důležité si svou práci co nejvíce zjednodušit. Smutné.

Jak by měla vypadat uvolněná atmosféra?

Měli bychom se všichni cítit jako doma. Je normální spolurozhodovat o věcech, které se děti přímo dotýkají, a to život v domově obnáší. Děti mají být plnohodnotnými partnery, se kterými diskutujeme. Žádné výmluvy ve smyslu „o to se nestarej, to není tvoje věc“. Jistěže je to jejich věc.

Opačný názor dítěte je mnohdy vnímán osobně. Z čeho to pramení?

Spousta z nás má vlastní děti,

se kterými jednáme úplně normálně. Proč by to nemělo fungovat i v DD? Je těch dětí snad více, nebo je v domovech stále silná generace vychovatelů, kteří převážnou část života prožili za komunismu?

Co dnes děti v DD trápí?

Vzpomínám si na příhodu z jedné letní dovolené. Střídal nás tam jiný domov. Hned všem sebrali klíče a trvali na tom, aby dveře od pokojů byly otevřené. Jak to probíhalo dál, si už nepamatuji. Pocítil jsem však úlevu, že takové prázdninové klima nemusíme s dotčným domovem sdílet.

Některé domovy porušují listovní tajemství, odposlouchávají hovory s příbuznými, vyžadují hesla od Facebooku, strhávají kapesné za nesmysly. Jak to zapadá do dnešní doby?

Nejspíš budou vadit informace, které pomáhají rozvíjet samostatné myšlení. Neměli bychom z dětí dělat ovce. Chceme přeci vychovat vzdělané, sebevědomé a svobodně uvažující děti.

Vzdělávání, další horké téma. Tak zásadní věc, jako volba studia, mnohde závisí na rozhodnutí dospělých...

Naprosto nijak! Nerozumím domovům, které se tak chovají. V každém případě jednají protizákonně. Čeho se bojí? To je přinejmenším signál, že je tam něco špatné.

Jak se to dá zlepšit?

Přirozeně, až se vymění tamní vedení domova a ta část vychovatelů, kteří to dělají špatně. Pak se ten přístup může zlepšit. Můžeme se snažit o zpřesnění výkladu zákona nebo zajistit ještě účinnější proškolení vychovatelů. Stejně to je o lidském přístupu. Jisté věci se nedají naučit nebo vnutit. Musíte to mít v sobě.

Máme zprávy, že je Zámeček místy zakázán

Působí to velice zvláštně. Ptejme se, proč to dělají. Na základě čeho vyvíjejí takovou snahu, aby se k dětem určité informace nedostaly.

To je možná důvod, proč domovy chrlí tolik kuchařů a ka-deřnic. Mohu dětem poradit, ale nemohu rozhodovat za ně! Děti tu školu budou studovat, nikoli já. Je to jejich vzdělání, které v životě budou uplatňovat. Nedovedu si představit, že bych si v 15 letech nemohl vybrat střední školu.

Nemohou výše uvedené nešvary posilovat kritické hlasy na adresu domovů jako takových?

Obávám se, že ano. Nicméně, dětské domovy jsou pod větší společenskou kontrolou, než tomu bylo dřív. Naopak problémy v běžných rodinách, pěstounských i adoptivních, se odhalují mnohem hůře, protože se snáze maskují. V případě normálních rodin často slyšíme o tragických příbězích. V dětském domově máte „tisíc“ pojištěk, jak předejít možným nedostatkům.

Nic se neututlá. Pracují tam vzdělaní lidé.

„Vteřina poté“, složená z bývalých svěřenců, si dala za úkol motivovat dnešní děti a zároveň jim pomáhat řešit jejich problémy. Co si o tom myslíš?

Je to bezvadný nápad, skvělé snažení. Vteřina poté nastavuje je zrcadlo domovům. Zpětná vazba do systému je víc než žádoucí. Pokud takových mladých lidí, kteří aktivně pomáhají zdokonalovat prostředí domovů, bude víc, tak jen dobře.

Souhlasíš, že přes mnohé nepravosti se vývoj v domovech ubírá správným směrem?

Je to pravda. Jasně to ukazují Dolní Počernice, Klánovice, Býchory, Čeladná, Sázava, Nové Strašecí a další, kde jsou podobně „světoví“. Myslím, že těch špatně fungujících domovů je dnes už menšina.

Miloš Nguyen

Vizitka Jana Hrabala:

- od roku 2009 pracuje v DD Praha 9 - Klánovice
- s manželkou Květou vychovávají tři děti
- vystudoval Univerzitu Jana Ámose Komenského v Praze
- volný čas věnuje rodině a dětem z domova
- mezi jeho nejoblíbenější patří hudební festival Natruc, spolupořádaný DDŠ Býchory

INDIE

objektivem
Lukáše Kotlára

Sirotčince v Indii:

Někde výborné, jinde se podílejí na obchodování s dětmi!

V sirotčincích, které v Indii fungují jako dětské domovy, vyrůstá opravdu hodně dětí. Ještě více jich ale žije se svými rodinami ve špíně u silnice, místo školy pobíhají mezi auty a žebrají. V sirotčinci by jim bylo mnohem lépe.

V některých indických sirotčincích je život srovnatelný s tím, co prožíváme v našich dětských domovech. Nad jinými však přestává rozum stát...

Vydáme se poznat jeden sirotčinec do indického státu Pune, v regionu Maharashtra, asi 250 km od Bombaje. Kluci a holky zde vyrůstají v domcích, kde se o ně stará vždy „táta“ a „máma“. Ve vesnici můžeme najít 15 malých domků a v krásném prostředí plně zeleně v každém z nich vyrůstá kolem osmi dětí. Ve vesničce mají děti vlastní kvalitně vybavenou základní školu, stejně jako své domovy, ve kterých je o ně dobře postaráno.

Když jde jen o prachy

Některé sirotčince v Indii falšují údaje pro získání finanční pomoci. Obrovské

množství nelegálních peněz ze zahraničí se mnohdy k samotným dětem ani nedostane. Další sirotčince se dokonce podílejí na obchodování s dětmi. Mladé dívky míří do manželství s bohatými Araby ze zálivů nebo jsou prodávány jako prostitutky do měst. V některých sirotčincích musí děti čelit fyzickému či sexuálnímu zneužívání a v drsné realitě se setkávají s podvýchovou.

Pomáhá hlavně UNICEF

Je však naštěstí mnoho sirotčinců, kde léčí nemocné děti, vzdělávají je a připravují je do budoucího života. O sirotky se starají v případě chlapců do doby, kdy jsou schopní se sami o sebe postarat, a o dívky do doby, než se vdají, což bývá kolem 22 let. Většina sirotčinců může přežít pouze díky finanční podpoře

veřejnosti nebo organizací, jako je například UNICEF.

Šťěstí bez internetu

Velmi zajímavým a naučným zážitkem bylo trávit čas s dětmi v chudých vesnicích, kde jsme se spolužáky pracovali, například na stavbě nové školy. Jednalo se o velmi chudou „běžnou“ vesnici, nikoli o sirotčinec. Klacíky, cihly, pneumatiky, odpadky a kamínky byly pro děti těmi nejoblíbenějšími hračkami. Výjimkou bylo umělé nádobíčko, které sdílely děti z celé vesnice. Přestože vyrůstají daleko za hranicí chudoby, bez internetu, počítačů a mobilů – jsou doopravdy šťastní, což pro „nás zhýčkané“ může být jen těžce pochopitelné...

Lukáš Kotlár

Děcka z našeho domova si mysleli, že jsem byl v Africe. Indie je v Asii!

POMA nebo PUMA - není to jedno?

Na jídlo si tyto děti nestěžují, nikdo jim každé ráno čerstvé pečivo nepřiveze

Každý máme své oblíbené hry, u nich jede pneumatika s klackem

Z hadů mám obrovský strach, v Indii jsem skrze objektiv viděl jediného

Nikdo z dětí by si na oblečení „ze skladu“ asi nestěžoval

Úsměv je velmi těžké zachytit, na objektiv se tváří vždy smutně

V Indii smí jet školní autobusy maximálně 40 km/h. Venku bylo přes 40 stupňů Celsia.

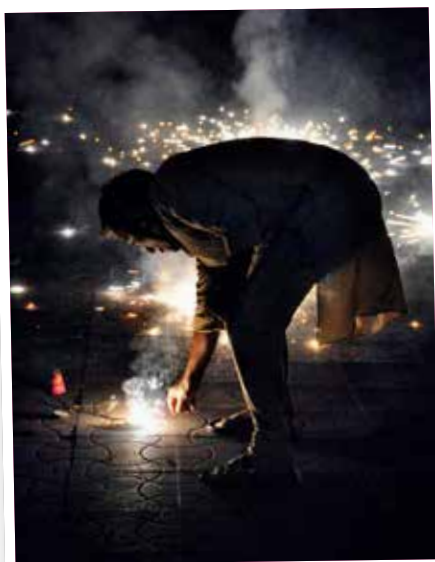
Říká se, že někteří lidé bydlí ve městech. Tady také, ale někteří doslova.

Ranní hygiena v srdci indické Bobaje

Diwali je největší hinduistický svátek. Takový Silvestr, Velikonoce a Vánoce dohromady

Happy Diwali! Svátek světél může začít

Tak trochu jiná prádelna uprostřed Bombaje

v Indii jsme pracovali na nové škole
a obytném domku pro vesničany

Učit se angličtinu dětem nevadí, jejich vlastnímu jazyku totiž ve vedlejší vesnici nemusí nikdo rozumět a je to jedna z cest, jak se domluvit s okolním světem

Dámská jízda na Červenohorském sedle

Na konci října se naše děvčata odjela společně s paní ředitelkou a její zástupkyní odreagovat na pobyt do Jeseníků. Ubytované jsme byly v hotelu Červenohorské sedlo.

Když jsme dojely, přivítalo nás velmi chladné počasí, vítr, mlha, prostě hory. Večer se některé z nás vyřádily v bazénu, hrály stolní tenis a jiné sledovaly televizi nebo brouzdaly po netu.

Na druhý den pro nás měly tety připraven výšlap na Praděd. Dojely jsme do

Karlovy Studánky, odtud autobusem na Ovčárnu a potom již hezky po svých, vzhůru na Praděd. Tam nás překvapil první letošní sníh. Nás to ovšem nezaskočilo, byly jsme řádně obuty i oblečeny. Obloha byla bez mráčku a sluníčko krásně svítilo, takže jsme měly parádní výhled do okolí.

Další den jsme vyrazily na Rejvíz, kde jsme se procházely po lese a kochaly se okolní přírodou. Bylo to úžasné, cesta k mechovému jezírku byla jako z pohádky a opět nás provázelo sluníčko.

Poslední den byl pro nás příjemným překvapením. Po snídani jsme se sbalily a jely jsme do Široké Nivy navštívit našeho bývalého spolubydlícího a kamaráda Pavla Šerého, který s námi na domově už není. Je dospělý a bydlí v domečku chráněného bydlení. Sama za sebe jsem byla moc ráda, že jsem ho po dlouhé době viděla. No a od Pavla jsme vyrazily zpět na domov. Těším se, až zase jednou budeme mít opět takovou „dámskou jízdu“ bez kluků.

Aneta Maléřová

DD Loreta Fulnek

Řádili jsme na prknech v Pasohlávkách

Byl krásný den, šest dětí a pan vychovatel jsme jeli na výlet do Pasohlávek. Vycházeli jsme z domova v poledne. Jeli jsme tramvají na nádraží, měli jsme hned jít na vlak, ale nestihli jsme ho, což byla smůla. Museli jsme tedy jet autobusem. Cesta nám trvala asi 55 minut. Nikdy jsme v Pasohlávkách nebyli, tak jsme cíl minuli o jednu zastávku. Nakonec jsme tam v pořádku dojeli.

Po příjezdu na místo jsme sledovali lidi, jak jezdí na prknech ve vodě. Pořádně jsem se polekala, když jsem si představila, že na to prkno musím vlézt taky, ale musela jsem ten strach překonat.

Přišel k nám milý pán, dal nám obléct neoprén, aby nám nebyla ve vodě zima. O pár minut později jsme byli všichni oblečení, ale musím vám říct, že narvat se do toho byla pěkná dřina. K tomu jsme dostali ještě

helmu a vestu, pro bezpečí, a především prkno.

O několik minut později jsme všichni litali vzduchem – samý karambol. Postupem času nám to ale začalo jít a hlavně nás to bavilo. Tak jsme strávili zbytek dne – ježděním na prknech, prostě senzací.

Stanislava Doležalová

Když domovy tančí:

Nejlepší tanečník?

Jaroslav Lambor z Vizovic

Stává se již hezkou tradicí, že začátkem listopadu se slánské Městské centrum Grand promění při společenské akci Domovy tančí v jeden velký taneční parket.

I letos se zde uskutečnilo v režii Dětského domova Ledce taneční klání, kdy své dovednosti v tanci i výtvarné činnosti zúročili při třetím ročníku kluci a děvčata ze čtrnácti dětských domovů Česka:

Jablonného v Podještědí, Kašperských hor, Vrchlabí, Nové Vsi u Chotěboře, Krnska, Vizovic, Semil, Zruče nad Sázavou, Žatce, Dolních Počernic, Mašfova, Dlažkovic, Unhoště a pořádajícího DD Ledce.

Tančilo se v kategoriích country tance, tanec se šátkem, Solo Duo, moderní tanec, HIP HOP a v kategorii Open. Absolutním vítězem pro rok 2014 se stal osm-

náctiletý Jaroslav Lambor z Vizovic se sólovým tancem „Conterporrary“.

Hlavní organizátorkou obou soutěží, taneční i výtvarné, je studentka pedagogické fakulty Jana Ruszová ze Slaného, která lektorsky celoročně vede volnočasové kroužky tance v Dětském domově v Ledcích.

„Přijely soutěžící týmy ze čtrnácti dětských domovů a

soutěže se zúčastnilo ke stovce tanečníků, někteří tančili i vícekrát. Věk účastníků soutěže, kteří porotě i divákům předvedli pětadvacet vystoupení, se pohyboval od 4 do 18 let," uvedla za pořadatelský tým Jana Ruszová a doplnila, že účast na letošním ročníku byla vysoká. Akce proběhla velmi dobře a je potřeba pochválit nejen přípravu ze strany pořadatelů, ale i samotné mladé účastníky a jejich doprovod.

Přehlídka tanečních souborů byla už podruhé spojena s výtvarnou soutěží pod názvem „Milujem a malujem: to čo nás baví a to čo máme rádi!“ Ve společných pracích se výtečně umístilo Jablonné v Podještědí a v jednotlivcích Renata Sztojková z Ledce.

Nad letošní soutěží převzal záštitu hejtman Středočeského kraje Ing. Miloš Petera. Osobní účastí podpořil samotné soutěžící náměstem hejtmana pro oblast školství, mládeže a sportu Milan Němec. V mladém porotě byl i herec Richard Trsňan.

Všechny týmy dostaly upomínkové dárky, diplomy a pozvání do Slaného na příští – v pořadí již čtvrté – setkání Domovy tančí.

Roman Pejša

S kankánem si holky vytančily stříbro

Na čtvrtý listopadový den jsme dostali pozvánku do Kulturního domu ve Slaném na akci Domovy tančí. Přivítání od pořadatelů bylo překvapující a milé a bylo vidět, že je tato práce s dětmi baví. Vystupovala tady spousta nadaných a skvělých lidí s krásnými tanci. Holky z našeho domova také přispěly a zatančily kankán, a protože jsme s ním zabodovaly, dostaly jsme se na báječné druhé místo.

Nesmělo chybět obdarování vítězů, dostaly jsme supr ceny. Akce se vydařila a budeme rádi, když se jí budeme moci příští rok zase zúčastnit a pořádně si zatančit.

Adéla Šánová (16)

Kometa prohrála, do kabiny jsme se nedostali

Na pozvání Michala Svobody jsme navštívili hokejové utkání mezi Kometou Brno a Vítkovicemi.

Netrpělivě jsme čekali, až hráči vstřelí první branku a my budeme moct ukázat sílu našich hlasivek.

Bohužel na první gól jsme museli čekat až do třetí třetiny. Během docela malého okamžiku padly dva góly, a to do obou branek. V prodloužení, k naší smůle, Kometa prohrála.

Smůla to pro nás nebyla jen v tom,

že jsme jí drželi palce a byli teda zklamaní. Nejvíce nás mrzelo to, že v případě vítězství jsme měli slíbenou návštěvu v kabinách hráčů. Ale i přes počátečný smutek jsme hráčům Komety Brno poslali malé vlastnoručně vyrobené dárky a i nadále jim držíme palce, aby se jim vedlo.

Robin

Turnaj s koulemi

se vydařil, vyhrála Natálka

Jako každoročně se vedení a výbor Pétanque Buchlovice rozhodl uspořádat netradiční dětský turnaj.

Dobrá duše turnaje Jaruška Sonntagová, společně se svým manželem Jirkou, pozvali na hřiště do Buchlovic děvčata z uherskoostrožského dětského domova a holky ze sociálních ústavů z Medlovic a Velehradu.

I když předpověď počasí nebyla nijak optimistická, všichni pozvaní přijeli s úsměvy na rtech, s odhodláním uhrát co nejlepší výsledky. A podařilo se. Děti i dospělí se rozlosovali do čtyř skupin, kde hrál každý s každým. Výsledky ve skupinách určilo pořadí, které si ještě účastníci potvrdili dalšími zápasy. Jednotlivé hry

rozhodoval Jirka s Mirkem, nad regulérností soutěže bdělo přísné oko prezidentky klubu Aleny Horákové.

Poslední zápasy rozhodly o konečném pořadí. První místo pro sebe ukořistila Natálie, následována Lukášem a Michalem. Spoustu úžasných cen dětem věnovala Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra. Děkujeme.

Přišel čas rozloučení. Všichni jsme si popřáli co nejpříjemnější start do nového školního roku a rozjeli jsme se domů. Jaruško, Jirko, Ali, Mirku a další pomocníci, moc a moc děkujeme a příští rok se těšíme na shledanou.

DD Uherský Ostroh

Emoce, přátelství a celebrity naplnily Futurum

Jako každoročně se více než 250 dětí z 18 dětských domovů z celé České republiky sešlo v tanečním projektu pořádaném Nadačním fondem Hanky Kynychové „Hejbejte se a zpívejte s Hankou Kynychovou“ v srdci Prahy – v klubu Futurum na Smíchově.

Dopolední finále odstartovali Hanka Kynychová společně s hercem a moderátorem Petrem Vágnerem.

Dopolední program moderovala Markéta Mayerová. Program započal nástupem dětí z domovů v doprovodu bubňů. Poté započaly kategorie: Aerobik (mini, kadet a junior), Street Dance, Latino Dance, Muzikál a MTV Dance. Odborná porota byla složena z opravdových profesionálů (hudebníků, tanečníků, muzikálových hvězd; např. Zdeněk Barták, Libuše Vojtková, Braňo Polák a další). Na předávání

diplomů a cen dopoledního finále dorazili např. Klára Doležalová, Karel Voříšek, Nela Boudová, Gábina Partyšová... V průběhu dopoledne vystupovaly také další známé tváře, např. Radim Schwab, Petra Dolažalová, Genny Ciatti. Všichni se vzájemně podporovali a radost z medailí byla ohromná...

Super doprovodný program

Odpolední SuperFinále moderovala osvědčená skvělá moderátorka nabitá energií Miluše Bittnerová, která svým půvabným hlasem oživila celé odpolední finále. Závodilo se ve stejných kategoriích. Podpořit děti na akci dorazili: Richard Genzer, který společně s Ondřejem Sokolem předvedl improvizované vystoupení, Tereza Kostková, Jana Voldánová, Roman Šebrle, Dana Morávková a spousta dalších... Během soutěže vystoupili např. taneční skupina muzikálu Antoinetta – královna Francie, Roman Tomeš společně s Míšou

Doubrovovou, skupina New Element, kde dokonce jednoho ze zpěváků vzali k sobě do Fanstage.

Mezi exkluzivní hosty patřili Václav Neckář a Modelka Pavlína Němcová. Celý den byl plně nabitý tancem, energií. Je to nepopsatelné! Prostě velká taneční show dětí z dětských domovů.

Tišnov a Lipová!

Kdo letos obhájil zlato? Dětský domov Tišnov. Gratulujeme! Skokanem roku pro letošní rok se stal Dětský domov Lipová u Šluknova.

Poděkování patří Hance Kynychové a jejímu celému týmu, který letošní 8. ročník zorganizoval. Obzvlášť velké poděkování Hančině manažerce Kačce Fingralové, která dostala na taneční show velké poděkování od všech. Další poděkování míří k lektorům – Hance Kynychové, Igoru Šustrovi, Petře Doležalové, Tomáši Kuťákovi, Martinu Ivaneckému a Janu Honingovi.

Děkujeme za 8. ročník!

**Albín Augustýn Balát,
DD Staňkov**

Dýně jsme proměnili ve strašidelné obličaje

**Na začátku října jsme se rozhodli, že si vydlabeme dýně.
Jen tak pro zábavu, snad i proto, že se blíží Halloween.**

Teta nám všem přivezla dýně na dlabání. Bylo jich dost, mohli jsme si udělat

Andrej, tomu to šlo vážně dobře.

Nejtěžší na všem bylo dýně vůbec rozříznout a dostat se dovnitř. Když jsme se do dýně dostali, tak jsme ji pak celou vydlabali a nakonec jsme vyřezali obličej, který mnohdy i opravdu vyděsil.

Poté jsme si řekli, které dýně se komu nejvíce povedly, ale všichni měli krásné.

Nejhezčí měla asi Kristýnka a Mario, nejtěžší zase Patrik. Nakonec jsme si

dovnitř dali svíčky a večer, když se setmělo, jsme si došli svíčky v dýních zapálit. Byl to pěkný pohled, ale i strašidelný. Dýně ve tmě pěkně hořely a byly vidět ty strašidelné obličaje. Příští rok si dlabání určitě zopakujeme.

Děti a tety z DD Volyně

každý klidně i dvě. Těm mladším tety pomáhaly, aby se třeba neporezali, a těm starším to šlo samo. Někdo zvládl udělat i tři dýně, třeba

Mezi rybkami jsme objevili i potápěče

Prázdniny za sebou zavřely dveře, ty školní ještě nebyly pořádně otevřeny, a tak jsme se vydali na Modru podívat se na „živou vodu“. Chtěli jsme se trochu pokropit, abychom byli živí pak i ve škole.

Na internetu jsme si našli, kam jedeme, co tam uvidíme, na co všechno se můžeme těšit. Návštěva předčila naše očekávání. Nikdo z nás si nedovedl představit, že se budeme procházet skleněným tunelem pod vodou.

Přátelství s rybami

Některé rybičky i obří ryby s námi laškovaly, chvílemi si hrály na schovku, zapluly do tmy a vypluly těsně u skleněné stěny a bylo vidět, jak mají obrovskou radost z našeho leknutí. Po chvíli jsme se spřátelili a jednotlivé ryby i poznávali. Paní

průvodkyně nám povykládala něco málo o druzích ryb, o jejich historickém vývoji a také o jménech, jimiž některé z nich byly pojmenovány.

Po pobytu pod vodou jsme se šli podívat nad vodu. Tentokrát jsme ryby viděli shora v rybníčku. Asi jsme také vypadali jinak, než pod vodou, protože za námi rybky připlouvaly a zvědavě si nás prohlížely. Zvědavost se pak přenesla i na nás, protože jsme pod hladinou objevili něco jiného než rybu – on to byl potápěč.

Podívali jsme se také na babiččinu zahrádku, která je

plná bylinek. To abychom pak tetám v domově mohli povykládat, že tam mají tu či onu bylinu, kterou pěstujeme v květináči na okně, a ona voní a vypadá úplně stejně tam i tam. Prošli jsme se kolem rybníčku i přírodního koupaliště, zamávali na želvy, rozloučili se a odjeli domů.

děčka z domova

Vyrazili jsme do Afriky

Ve sváteční neděli časně z rána jsme se vydali za dobrodružstvím do „Afriky“ – samozřejmě, že do té v Čechách, do Dvora Králové nad Labem.

Po příjezdu do Safari Kempu jsme se ubytovali ve stylovém bungalovu uprostřed přírody s výhledem na výběh pro africká zvířata. I když cesta byla dlouhá a úmorná, odpolední program jsme měli nabitý.

Tarzanův skok

Vydali jsme se na seznamovací prohlídku zoo. Pro dnešek jsme chtěli vidět ptačí zoo, všechny tygry i tygřice a tygřata a stejně nás nakonec nejvíc zaujaly černé kozy, za kterými jsme se vraceli každý den. V prů-

běhu programu ti nejodvážnější zdolali velký okruh lanového parku. Marie, ač nejmladší z této skupinky, projevila nejvíce odvahy a překvapila sebe i ostatní při zvládnutí Tarzanova skoku. Ještě Natálie a Veronika překonaly svůj strach a nakonec byly stejně rády, že jsme se všichni ve zdraví sešli na pevné zemi. Naše většina, ti méně odvážní, jsme všechny povzbuzovali a pořizovali fotografie na památku.

Jak chutná slaná voda

V pondělí, přestože jsme

nemuseli do školy, jsme už nemohli ani dospát. Měli jsme před sebou zážitkový program se zvířaty, nazvaný „zadními vrátky“. Spolu s průvodcem jsme navštívili pavilón žiraf. Ty jsme krmili, lákali jsme je na větvičky s listím. I když

Žirafy byly několikrát větší než my, je pohled žirafám z očí do očí nezapomenutelný. Poznali jsme také podmořský svět z druhé strany. Navštívili jsme totiž „laboratoř“, vlastně takovou úžasnou množírnu korálů, kterou asi už nikdy víc neuvidíme. Přestože jsme neměli žízeň, byla nám na ochutnávku nabídnuta voda, která byla opravdu slaná...fuuj. A protože jsme všichni velice odvážní, a někteří ještě odvážnější, mohli jsme se „pomazlit“ s exotickou užovkou, brrrr.

Noc v autě?

Odpoledne jsme si prošli další části zoo, kde jsme mohli vidět obrovského šedého slona s dlouhým chobotem a ještě většíma ušima. V blízkosti nás vznešeně kráčeli překrásní plameňáci. Nechtěli jsme je rušit, proto jsme se přesunuli k nosorožcům. V podvečer jsme nasedli s průvodcem na terénní express s vyhlídkou – Offroad Safari. S úžasem jsme sledovali volně pobíhající stáda zvířat kolem nás, až jsme museli úplně zastavit a počkat, jestli odejdou a pustí nás, nebo jestli budeme tuto noc nocovat v autě. Opět bylo všechno provázeno odborným výkladem.

Bez polštáře

S měsícem nad hlavou jsme pozorovali zvířata ve výběhu, která se už ukláda-

la ke spánku, a ani polštář či peřinu nepotřebovala.

Kámoš velbloud

Poslední den našeho úžasného pobytu jsme se šli podívat na zvířata, která nás nejvíce zaujala – lvy, slony, tygry, žirafy,... Naším kamarádem se stal velbloud, který měl dva hrby, a se kterým jsme se na památku všichni vyfotili.

Z „Afriky v srdci Evropy“ jsme si odvezli nezapomenutelné zážitky. Děkujeme Jakubovi Kovárovi a společnosti INCOLO PROPERTY.

Jan, Veronika, Daniela, Diana,
Marie, Natálie, Michal, teta
Sylva a strýc František

Během pobytu se o naše plná a spokojená břicha výborně starali zaměstnanci Restaurace u Lemura.

Plyšáková bouře přinesla radost nejen do dětského domova

Když se před listopadovým utkáním druholigových celků SK Sigma Olomouc a FK Pardubice domácí fanoušci dozvěděli, že kromě dobré nálady a silných hlasivek mají s sebou na stadion přinést i plyšáky, asi se v tu chvíli tvářili udiveně.

Ne že by někdo očekával tak nudný zápas, že by se jedinci na tribunách měli zabavit mazlením se s plyšovými zvířátky a postavičkami. To opravdu ne! Důvod byl jiný.

Členové Ultras Sigma, klub SK Sigma Olomouc a dobrovolnická organizace Dobré místo pro život totiž uspořádali „Plyšákovou bouři“ – charitativní akci na podporu neziskových organizací a Dětského domova Olomouc. Před úvodním hvízdem zápasu zaplnily hrací plochu Androva stadionu stovky plyšových hraček. Do akce

se zapojily všechny tribuny, takže pořadatelé s přípravnými pytli se měli co ohánět, aby vše posbírali. „Plyšáčky podělíme mezi všechny naše organizace,“ prozradila v rozhovoru pro Olomoucký REJ předsedkyně společnosti Dobré místo pro život Věra Novotná. Kromě hraček Sigmáci přispěli i finančně. Mezi fanoušky se vybralo téměř sedm tisíc korun. „Za tuto částku koupíme čtyřem

klukům z dětského domova fotbalovou výbavu,“ děkovala všem zúčastněným.

Část hraček z Plyšákové bouře je k dispozici u stánku Dobrého místa pro život, takže si je zájemci mohou během Vánočních trhů v Olomouci zakoupit a přispět na dobrou věc.

František Berger

Foto: Petr Pelíšek

Jemnická pingpongiáda:

Přišli jsme o putovní pohár

Čtyři děti z našeho domova se zúčastnily Jemnické pingpongiády. Byli to Kristýna, Anna, Pepa a Tomáš.

Po slavnostním zahájení a rozlosování začala utkání. Soutěžilo se ve dvou věko-

vých kategoriích – mladší a starší děti. Kristýna po dvou vítězných zápasech prohrála s Jirkou z Hrotovic a v její kategorii na ni zbyla bramborová medaile.

Pepa v téže kategorii propadl pavoukem a brzo skončil, ale i přes svůj neúspěch nám fandil a držel palce.

Tomáš ve skupině mladších skončil také na čtvrtém místě.

Nejlépe se umístila Anička, které síly nestačily jen na domácího

Mirka, a tak se umístila na krásném druhém místě v mladší kategorii.

Celkově se náš domov umístil na druhém místě spolu s DD Hrotovice. Moc nás mrzí, že jsme přišli o putovní pohár. Vítězem se stal domácí DD Jemnice.

Během turnaje jsme se seznámili nebo zase viděli s kamarády z jiných domovů a vznikla i nová přátelství. A hlavně jsme si užili kopec srandy.

Kristýna

Zoo Jihlava:

Náš domov se zapojil do sběru elektrospotřebičů. Za odměnu jsme navštívili Zoo Jihlava a jihlavský sběrný dvůr.

Naše návštěva začala na sběrném dvoře v Jihlavě. Tady jsme viděli, jak se třídí plasty, papír a komunální odpad. Překvapilo nás, kolik tun odpadu se vejde do jednoho nákladního auta. Po

hodinové prohlídce zakončené obědem, kdy jsme dostali řízek a bramborovou kaši, jsme se nedočkavě přemístili do místní zoo.

Počasí nám přálo, a tak jsme si prohlédli různé pavilony i venkovní výběhy. Největší legraci jsme si užili v pavilonu opic. Někteří z nás se jim velmi podobali a také se podobně chovali.

Velkou zábavu jsme si užili na konci prohlídky, když jsme došli na dětské hřiště. Nejvíce jsme se vyřádili na tobogánu. Domů se nám moc nechtělo, ale nedalo se nic dělat, vrátit jsme se museli. Výlet se nám moc líbil, byl to krásně strávený den.

Denisa Smrčková

Někteří z nás se podobali opicím

Cyklistické soustředění:

Už umíme sjet **schody** i prudký **kopec**

Původně jsme na soustředění měli jet o letních prázdninách, jenže z toho sešlo. Bylo nám to líto, protože jsme na žádném soustředění nikdy nebyli, tudíž jsme si nedokázali představit, co vše se tam bude dít a jak jednotlivé dny budou vlastně probíhat.

Hurá za dobrodružstvím

Trenér nám však slíbil, že pojedeme jindy. Dočkali jsme se 25. října, kdy na Zadově (chata Cihelny) začalo naše devítidenní soustředění. Podmínky pro cyklistiku jsou zde velmi příznivé, trasy pestré. S tetou jsme před odjezdem zakoupili nové cyklistické helmy, brýle a lahve na kolo. Museli jsme. Vzhledem k četnosti tréninků, závodů a několika krkolomných pádů nás naše dosavadní helmy přestávaly chránit. Ani sklíčka dosavadních brýlí naše pády nevydržela.

Nadšení a plní energie jsme vyjeli na Šumavu, kde jsme se ubytovali a seznámili s ostatními sportovci. Celých devět dní jsme prožili společně nejen s cyklistickým týmem z plzeňského kraje, ale i s běžkaři a atleti. Každý tým měl vlastní tréninkový plán, společné aktivity jsme měli

až ve večer. Všichni cyklisté trénovali společně, jen jsme byli rozděleni do skupin dle únosu zátěže. Trenéři nás seznámili s tréninkovým plánem, který měl být dvoufázový, celkem pětihodinový. My, nováčci, jsme z toho byli rozpačití. Takovou zátěž přeci nemůžeme napoprvé zvládnout.

Cestou necestou, polem...

Každý den byl vlastně stejný, jen jsme jezdili po různých trasách a chodili po různých cestách. Ráno v 7.00 byl budíček a v 7.10 začala rozcvička. Kdo se zpozdl, musel dělat 100 kliků nad rámec rozcvičky. V 7.30 hod. byla sytá snídaně a v 9.30 už jsme stáli venku před budovou, připra-

veni na tříhodinovou pěší túru různě těžkým terénem. Po návratu do penzionu na nás čekal dobrý a vytoužený oběd. Byli jsme natolik vyhladovělí, že jsme snědli i to, co nám jinak nechutná. Po pauze jsme vyjeli na dvouhodinový cyklistický trénink. Odpolední část byla zaměřena na zlepšení fyzické výkonnosti. Cílem bylo najet co nejvíce kilometrů. Překonávali jsme nejen nástrahy silnic a polních cest, ale také těch lesních. Prostě jsme jezdili cestou necestou. Občas jsme měli i potíže, pády, a to hlavně v hlubokých, rozježděných lesních cestách plných vody. Nejednou jsme si do bahna „šlápli“.

Nedaleko se nacházel hodně

prudký a dlouhý kopec. Často jsme mezi sebou závodili, kdo nejrychleji a nejdál vyjede. Tréninkem do kopců se prý nejvíce a nejrychleji zlepšuje „fyzicka“. Denisovi se podařilo kopec vyjet, já jsem ho vyjela pouze do 2/3. Bylo to skutečně hodně těžké.

Kolo + Schody = Odřený nos

Odpolední tréninky byly zaměřeny na techniku jízdy, správný posed a i správné řazení, to hlavně u mladších cyklistů. Učili jsme se techniku sjíždění ze schodů a různých terénních nástrah. Denis jako starší kluk už schody sjíždět umí, já jsem se to zde teprve učila. Několikrát jsem schody sjela bez problémů. A když už jsem si byla jista svou jízdou, tak náhle se mi přední kolo nějak stočilo a já jsem „zaparkovala“ do blízkého křoví. Naštěstí to odnesl jen nos, měla jsem ho trochu odřený.

Po večeri jsme měli již volno. Během volna si kluci šli zahrát fotbal, ping-pong, dívky skákaly přes švihadlo nebo hrály společenské hry. Někdy jsme se dívali na televizi, ale to jen asi dvakrát, protože jsme únavou brzy usínali.

Výživa a tréninkový deník

Velkým překvapením byla beseda s Petrem Bayerem, trenérem mládeže o správné výživě cyklistů. Cyklistika patří mezi sporty energeticky velmi náročné. Náročnost se zvyšuje s etapovými závody.

Proto je důležité zachovávat správný poměr sacharidů, vlákniny, solí a vody. Seznámil nás také s pravidly správné výživy.

Mluvil také o důležitosti vedení si tréninkových deníků. Pokud jedinec sportuje jen pro relaxaci, je vedení deníků zbytečné, ale pokud člověk sport bere vážně, chce zlepšovat svoji výkonnost, účastnit se těžších závodů, pak by měl být deník součástí výbavy cyklisty. Díky tréninkovému deníku člověk může srovnávat a porovnávat vlastní výkonnost, zda se zlepšuje, případně kde je třeba přidat. Tréninkový deník jsme si po příjezdu domů ihned zavedli.

Kvalitní příprava na závody

V předvečer odjezdu nás trenér nahlal na „oblíbený“ nekonečně dlouhý a prudký kopec.

Tímto jsme společně ukončili cyklistické soustředění. Během těchto devíti dnů jsme měli vynikající příležitost navzájem se poznat, a to nejen lidsky, ale zejména sportovně na našich jednostopých strojích.

Zdolali jsme spousty kilometrů, navštívili jsme i různá známá místa: byli jsme u pramene Vltavy, projížděli naučnou stezkou Keltové na Šumavě, kde jsme vylezli na Obří hrad. Také jsme jeli podél nejznámější řeky na Šumavě, řeky Vydry, zastavili

jsem se ve známé šumavské obci Kvilda. Počasí bylo po celou dobu trvání soustředění příznivé.

Příprava byla kvalitní, teď už bude jen na nás, abychom prokázali zvýšení výkonnosti. Čeká nás ještě jeden start, cyklokrosové závody v SRN.

Organizátorem akce byl vedoucí Sportovního centra mládeže v Plzni pan Václav Novák, kterému děkujeme za možnost účasti na tomto soustředění.

tetinka Martina Hejlová

Vyrostla jsem v DD Dolní Čermná

**Z domova jsem odešla před čtyřmi lety. Teď bydlím společně
s bratrem a sama vychovávám svého syna Ondřeje,
kterému je 15 měsíců.**

Když jsem byla malá holka, bylo mi asi 8 let, přijela jednoho dne k nám domů cizí paní. Vůbec jsem ji neznala, pořád jsem si ji prohlížela a říkala si, kdo to asi může být. Táta mi tvrdil, že to je teta a chce si nás vzít k sobě na návštěvu a já mu to uvěřila. Pamatuji si také, že venku stálo červené auto, do kterého jsme společně se sourozenci nastoupili a těšili se na výlet. Až později jsem pochopila, že to tak není.

Výlet se nekonal

Přijeli jsme k velkému baráku, na kterém bylo napsáno: Dětský diagnostický ústav Hradec Králové. Tak jsem pochopila, že nejde jen o návštěvu. V poslední době byla u nás pořád nějaká cizí návštěva a bylo mi jasné, že se domů

jen tak nevrátím. I když mi bylo 8 let, chápala jsem to.

Ta paní nás dala do toho velkého domu a řekla, že nás tedy odevzdává a odjede. My se sourozenci jsme dostali najíst a potom nás dali do pokojů.

Devět let života

V tomto domově jsem strávila asi 3 měsíce a pak nás převezli do dětského domova v Dolní Čermné. Tam jsem strávila 9 let života. To bylo do mých 18

let, kdy jsem dětský domov opustila.

Skoro jako doma

V domově jsem si zažila pěkné i špatné chvílky. Bylo to tam skoro jako doma, ale neměla jsem u sebe

tátu ani mámu. Měla jsem tam jen sourozence a další děti, které měly podobný osud jako já. A také tam byli hodní strejdové a tety. Díky dětskému domovu jsem se naučila

slušnému chování a stolování, a taky jsem se třikrát podívala k moři. V Dolní Čermné to bylo moc fajn a ráda se tam vracím.

Zuzana (22)

V Býchorech staví **polozemnici**

Ekocentrum Horka se rozrůstá, díky podpoře Kolína v něm kluci - Kuba, Ruda a Lukáš - budují netradiční stavbu.

„Jde o kopii historické obytné stavby částečně zabudované do země, kterou využívali lidé k bydlení od pravěku až do raného středověku,“ vysvětluje ředitel domova Aleš „Barry“ Bureš.

V polozemnici bude hrnčířský kruh a keramická pec, interiér bude vybaven doplňky z doby laténské kultury. Střecha je pokryta rákosovým doškem, vyro-

beným na zakázku u Pavla Otáhalu z Kobylí, kámen na podlahu přivezli Býchorští z labského řečiště nedaleko Kolína a proutí na stěny a ploty pochází z labských ramen.

Ekocentrum Horka budují kluci a holky z DDŠ Býchory se svými učiteli a vychovateli už několik let v rámci projektu Kámen mudrců. A nejen budují - zvou do něj školy a školky z celého

Středočeského kraje, a tak si děti mohou na vlastní kůži vyzkoušet to, co většinou znají jen z televize: střelbu z luku, mletí obilí a pečení placek, pozorování oblohy hvězdářským dalekohledem, jízdu na koni nebo práci v historické řemeslné dílně.

red

Ekocentrum Horka podporují:

Město Kolín, TPCA v rámci programu Partnerství pro Kolínsko, Nadace OKD, Nadace Partnerství, Nadace Terezy Maxové dětem a Evropská unie v rámci operačního programu vzdělání pro konkurenceschopnost.

Co se děje v Open Gate

Námraza zavítala i na Gymnázium a základní školu OPEN GATE. Mrazy způsobily, že jsme měli noc a den bez Facebooku, počítačových her a internetu vůbec.

Slavnostní předávání DofE Awards

Studenti sexty a septimy se zúčastnili předávání Mezinárodních cen vévody

z Edinburghu. Během slavnostního aktu bylo v Kongresovém centru na

pražském Vyšehradě oceněno více než 120 českých studentů. Ceny dostali i kluci z DDŠ Veselíčko.

Od nového roku se můžete těšit na pravidelné reportáže ze světa DofE a dětských domovů. A začneme právě v DDŠ Veselíčko.

Bramborákové odpoledne na kolejích

Na začátku listopadu provoněly bramboráky svou typickou vůní celé koleje typickou vůní.

Porota hodnotila vzhled a chuť u všech dodaných vzorků. Oranžová dolní kolej (holky) získala prvenství. O druhé a třetí místo se postarali kluci ze zelené a modré koleje.

Vánoční Open Gate

K vánočním tradicím patří u nás ve škole Mikuláš, plavecká štafeta, vánoční slavnostní večere či besídka.

Neodmyslitelné je i zpívání koled každé pondělí v hale kolejí. Studenti v Open Gate drželi statečně až do finále Movember!

www.opengate.cz

dvoustranu připravil Lukáš Kotlár

Open Gate je soukromé gymnázium, na kterém mohou díky podpoře **Nadace The Kellner Family Foundation** zdarma studovat také talentované děti z dětských domovů. Pokud mají dostatek píle a pevné vůle, mohou získat mezinárodní maturitu, dostat se na zahraniční univerzity a získat skvělé předpoklady pro další život.

POSTAV SE NA VLASTNÍ NOHY

Díky za super víkendy!

Jaká byla naše setkání

První setkání bylo věnováno seznamování a tématu „finance“. Věnovali jsme se osobnímu rozpočtu a snažili se zorientovat ve světě pojmů, které s našimi penězi souvisí. Druhé setkání se točilo kolem tématu „práce“. Jak si práci najít, na co si dát pozor při pohovoru a jak se orientovat v základních pojmech s prací spjatých. Třetí a závěrečné setkání se neslo v duchu tématu „bydlení“. Jak jej najít a udržet.

Na všech setkáních jsme se snažili dívat do budoucna. Co každého jednoho účastníka čeká po odchodu z dětského domova. Jaké má plány a jak jich chce dosáhnout. Zároveň jsme se učili, jak lépe komunikovat a prezentovat sám sebe.

V průběhu všech společných setkání přišla na řadu různá zajímavá témata, kterým jsme se více či méně věnovali. Společně strávený čas byl naplněn prací od začátku do konce.

Návštěvy

Na víkendová školení dorazilo několik lidí, kteří se s námi podělili o své zkušenosti a zapojili se do pracovního dění.

Na první setkání přišel pan David Korbel a s účastníky probral základní pojmy spojené s financemi. Pan Michal

Kohút provedl vychovatele hrou Finanční svoboda. Na setkání druhé přišli Věra Nekovářová a Mirek Čepický, kteří s účastníky natrénovali pohovory nanečisto. Na poslední společný víkend dorazila paní Daniela Havlíčková, která s vychovateli probrala Kompetenční portfolio.

Abychom celý čas netrávili jen ve školících místnostech, vyrazili jsme i do Prahy. Navštívili jsme Azylový dům sv. Terezie a Centrum sociálních služeb Bohuslava Bureše, kde nás obeznamenali se službami

pro lidi bez domova. Zavítali jsme do Domu zahradních služeb, kde jsme se dověděli podrobnosti o Evropské dobrovolné službě a dalších možnostech cestování pod záštitou Evropské unie. Závěr dne jsme si zpěstřili netradiční prohlídkou Prahy pod vedením Zuzky a Josefa, kterou nám zprostředkovala nezisková organizace Pragulic – Poznej Prahu jinak!

Za celý realizační tým doufám, že nás čekají další ročníky, ve kterých budeme moci nabídnout to nejlepší z nás :) Přeji vám krásné vánoční svátky a vše dobré do roku 2014.

Jana Kotalová, Spolu dětem

jana.kotalova@spoludetem.cz, www.spoludetem.cz

Projekt je realizovaný z prostředků:

Zahradnictví Líbeznice, RWE Česká republika a.s., běžců z Běhu s batohem, Citibank Europe plc, ING Bank Fond Nadace Terezy Maxové dětem

O projektu

Projekt Postav se na vlastní nohy je tréninkem dospělosti. Jde o několik víkendových workshopů, kde se děti pomocí zážitků učí rozpoznávat různé situace a chápat, jak v nich jednat. S mladými lidmi pracujeme interaktivními metodami a nácvikem praktických dovedností. Takto se děti seznamují s tématy, jako jsou vztahy kolem nás, práce, finance nebo bydlení. Nedílnou součástí projektu je zapojení účastníků do pracovního procesu, a to formou krátkodobých brigád.

Do 6. ročníku projektu bylo zapojeno 24 mladých lidí z 5 dětských domovů: Domino Plzeň, Loreta Fulnek, Solenice, Kašperské Hory a Potštejn. Všem účastníkům děkujeme za příjemně strávený pracovní čas. Bylo fajn vás všechny poznat.

POSTAV SE NA VLASTNÍ NOHY

Provázel nás bývalý bezdomovec

Tentokrát jsme se o penězích a dalších důležitých informacích pro náš samostatný život po odchodu z domova jeli něco dozvědět až do Prahy! Organizace Spolu dětem pro nás připravila projekt Postav se na vlastní nohy 2014.

Na každém setkání jsme ve skupinkách tvořili projekty, které jsme potom prezentovali a následně jsme o daném tématu diskutovali. V průběhu jsme také hráli různé zábavné hry.

Peníze, práce i bydlení

Na prvním setkání jsme se bavili o penězích. Druhé setkání se týkalo práce. Odtud jsme si odnesli spoustu užitečných informací, jako například kde sehnat práci, co dělat, když o ni přijdu, a také jsme si s odborníky vyzkoušeli pohovor.

Třetí a poslední setkání bylo na téma bydlení. První zastávkou bylo nízkoprahové centrum Armády spásy. Zde jsme mohli na vlastní kůži poznat, jak je nepříjemné být bezdomovcem, žít v takových

podmínkách. Bylo to pro nás především velké ponaučení a možnost zamyslet se nad sebou a říct si „takhle nechci skončit a udělám všechno pro to, aby se to nestalo.“

Odpoledne jsme se vydali na přednášku o Evropské dobrovolné službě a v podvečer na prohlídku Prahy. Průvodce byl opravdu netradiční, byl to bývalý bezdomovec. Takže kromě možnosti vidět krásné stavby v pražské části Hradčany jsme se mimo jiné dozvěděli, kde tady přechkávají noc lidé bez domova. V sobotu

j jsme hodnotili předešlý den, mluvili jsme o svých pocitech a dále jsme se bavili o bydlení. Večer jsme si udělali rozlučkový večírek a následující den jsme se rozjeli zpět do svých domovů s nově získanými vědomostmi a plní vzpomínek na tři hezky společné strávené víkendy. Bylo to pro nás velmi poučné.

Veronika Smítalová

Ohlédnutí za prvními Jarmarky s Albertem

Letošního již 3. ročníku projektu Jarmarky s Albertem, který realizuje nezisková organizace Spolu dětem ve spolupráci s Nadačním fondem Albert, se účastní 22 dětských domovů. V listopadu a prosinci je čekají jarmarky, na které se někteří chystají už od jara.

Ohlédnutí za první jarmarky s Albertem

Nově se zapojily například dětské domovy Ledce a Zašová. Ledce si na stánek připravily moc pěkný reklamní slogan.

Novinkou jsou také vícedenní jarmarky. Například Dětský domov Prostějov měl stánek v sobotu v Prostějově a v neděli vyrazil do Olomouce. Na svůj stánek pozvali i anděla s čertíkem.

Nápaditou expozici měl i Dětský domov Smolína, který prodával ve Vsetíně a děti opět přijely v krásných krojích.

Další novinkou v letošním ročníku je pořádání jarmarků i v menších městech. Dětský domov Vizovice (Chrastěšovská) připravil jarmark přímo ve Vizovicích a pozval všechny své přátele a známé a to se vyplatilo. (viz foto na předchozí straně)

Ohlédnutí za prvními jarmarky s Albertem

Neobvyklé patchworkové vánoční ozdoby připravil Dětský domov Náměšť nad Oslavou.

Ze zaslaných fotografií nás zaujala klučičí parta z Dětského domova Vizovice (Náměští).

Zašová si zase zajistila vlastní jarmarečný stánek, který určitě upoutal pozornost mnoha zákazníků.

V lednu vám připravíme delší povídání o všech jarmarcích a vyzpovídáme i zapojené děti a vychovatele.

Za Spolu dětem přeje krásné svátky plné zimních radovánek

Nada Dittmannová

Tento projekt byl finančně podpořen Nadačním fondem Albert v rámci grantového programu Nadační fond Albert dětem 2014. Děkuje.

Ohlédnutí za tím, co jsme spolu v roce 2014 prožili

Milí kamarádi,

bývá pravidlem, že se na konci roku ohlížíme za tím, co nám přinesl, co jsme prožili a jaký pro nás vlastně byl. Proto pojďme společně zavzpomínat a některé milé okamžiky si připomenout. Doufáme, že se vám s námi líbilo a už se moc těšíme na setkání příště! Tak, ať jsou plné radosti a pohody nejenom Vánoce, ale i celý příští rok.

Srdečně váš tým z Nadace Terezy Maxové dětem

Můj první řidičák

Na dopravním hřišti Glowackého na Praze 8 se uskutečnila akce s názvem „Můj první řidičák“. Akce byla příležitostí pro setkání dětí ze školy německo-českého porozumění a dětí z dětského domova v Nymburku, aby společně prožili den s cílem získat svůj první řidičský průkaz.

Šek pro DD Nymburk

Při této příležitosti došlo také k předání šeku ve výši 8.140,- Kč pro děti z DD Nymburk. Daná částka je výtěžkem z prodeje vánočních výrobků, které připravily děti ze základní školy německo-českého porozumění v období před Vánoci.

TERIBEAR DĚTEM

Akci TERIBEAR dětem nadace uspořádala již podruhé s cílem připravit nezapomenutelný den plný radosti a veselí. Chtěli jsme s dětmi různých věkových kategorií připravit oslavu bezstarostného dětství.

Mohl přijít kdokoli, kdo měl chuť se bavit. Za dětmi přišlo i mnoho osobností, které svoji účastí či vystoupením myšlenku akce podpořili. A nechyběl ani TERIBEAR. Spolu s ním se radovalo 1500 dětí!

Malířská soutěž MŮJ NEJHEZČÍ ZÁŽITEK

Vítězný obrázek
od Reginy Peřinové

Děkujeme všem dětem z dětských domovů i pěstounských rodin, které se zapojily do soutěže ING Bank Fondu Nadace

Terezy Maxové dětem o nejkrásnější obrázek na téma

Můj nejhezčí zážitek.

Soutěžilo se celkem ve třech věkových kategoriích, a to 0-7 let, 8-14 let a 15+. A jak soutěž dopadla - které obrázky porota vyhodnotila jako nejzdařilejší?

V první kategorii 0 – 7 let

1. místo: Regina Peřinová z pěstounské rodiny (6 let), název obrázku: Na chatě na Slovensku

2. místo: Lubomír Matýsek z Dětského

domova Budišov nad Budišovkou (5 let), název obrázku: Štěně od tety z domova
3. místo: Maruška Stibová z pěstounské rodiny (7 let), název obrázku: Moje první setkání s podmořským světem

Ve druhé kategorii 8 – 14 let

1. místo: Gabriela Kapitulčinová z Dětského domova Čeladná (14 let), název obrázku: Nejkrásnější zvíře na světě

2– 3. místo: Natálka Martanová z pěstounské rodiny (11 let), název obrázku: Let balónem; a Andrea Prokopová z Dětského domova Dolní Počernice (10 let), název obrázku: Medvědi z cirkusu

Ve třetí kategorii 15+

1. místo: Tereza Votoupalová z pěstounské rodiny (15 let), název obrázku: Dovolená u moře

2. místo: Martin Spurný z pěstounské rodiny (16 let), název obrázku: Výlet parníkem po Vltavě

3. místo: Kristýna Wontrobová z Dětského domova Melč (16 let), název obrázku: Prázdniny v taneční škole

Každý z vítězů obdržel drobnou finanční odměnu. Gratulujeme!

Turnaj Ruku na to! ING Bank Fondu NTM

Již druhý ročník turnaje v přehazované Ruku na to! uspořádal ING Bank Fond Nadace Terezy Maxové dětem. Turnaj se konal v Beachklubu Pankrác a zúčastnilo se přes 180 dětí z dětských domovů, což je o polovinu více než v minulém roce!

V průběhu turnaje byly připraveny různé doprovodné aktivity, jako např. logický koutek, foto koutek a také diskotéka. Velké poděkování patří také dobrovolníkům z ING Bank, kteří akci připravili s velkým nasazením, a to i přes nepřízeň počasí.

Návštěvou nás poctila také Česká Miss 2014 Gabriela Franková, Tereza Skoumalová (Česká Miss World) a nechyběla ani patronka nadace - Tereza Maxová.

Těšíme se na další ročník turnaje!

Švagři už ví: Praha je plná barev!

Podzimní prázdniny strávily děti z DD Písek, Staňkov, Stod a děti z rodin v hlavním městě Praze. Ubytování jsme byli ve středu Prahy v nádherném Klášteře kapucínů.

Barvy, všude barvy...

Letošním tématem byly barvy! Hned na začátku pobytu byla vyhlášena soutěž o nejbarevnější fotografii z Prahy. A tak jsme se do toho pustili. Hledali jsme barvy, fotili, prozkoumávali okolí a pózovali všude, kde to šlo. Za pět dní jsme toho zažili opravdu hodně. Procházku Jelením příkopem až k Lennonově barevné zdi, návštěvu botanické zahrady, výšlap na osvětlenou večerní Petřínskou věž, ze které jsme viděli všech-

ny barvy Prahy. Zahráli jsme si bowling, twister, zadováděli v laser aréně, vyrobili si barevné náramky pomocí looming techniky. Barvy jsme objevovali také na úžasné Křížákově zpívající fontáně či v nově zrekonstruovaných pavilonech pražské zoologické zahrady.

Největší zážitek si odvážíme z interaktivní výstavy Naše cesta. Zde jsme si mohli vyzkoušet, jak se cítí lidé s handicapem. Zkusili jsme si jízdu na vozíčku, chůzi se slepečkou holí, naučili se pár slovíček ve znakové řeči, prozkoumali různé speciální pomůcky a v herní zóně si zahráli basketbal, samozřejmě také na vozíčku.

Vyhrál John Lennon

Poslední večer jsme zakončili slavností večerí v restauraci, prohlídkou noční barevně osvětlené Prahy a na úplný závěr každá skupinka představila své barevné fotografie a videa z celého pobytu. Soutěž o nejvíce barevnou fotku vyhrála „skupinka u Lennonovy zdi“ s fotografem Zorákem. Společně jsme se rozloučili s tím, že PRAHA JE PLNÁ BAREV, a už se všichni moc těšíme na další tábor se ŠVAGRem!

Akce byla realizována za finanční podpory města Písek. Děkuje!

Aneta Kudrličková,
Andrea Slabá (Švagr Písek)

Kdo jsou Vlas a Brada?

Vlas a Brada jsou dobří přátelé. A to znamená, že jeden druhého nenechá v úzkých. Jednomu roste dlouhý vlas, druhý má vous a na prudkém slunci se ztrácí.

Žijí v posvátném kraji, jenže jednoho dne se Vlas záhadně ztratí... Zbude po něm jen modrý dým... a tak začíná ono velké putování...

Za tajemným Lesojanem

S Letním domem jsme na listopadovém pobytu prožili kousky jejich dobrodružství. Zahlédli jsme motýla

Škurana i tučňáka Michala a v noci se vydali za tajemným Lesojanem.

Dívaldo? O přátelství

Navštívil nás divadelník Víťa Marčík ml., se kterým jsme vytvářeli loutky z přírodnin a se cvičili divadelní představení o přátelství.

A také jsme si ledacos o kamarád-

ství zažili na vlastní kůži a víme, že to stojí za to, přestože někdy přší a kamarád může potřebovat pomoci a nám se zrov-

na nemusí chtít z pelíšku.

Vlas a Brada „live“

A protože jsme to dobře zvládli, tak jsme se s Vlasem a Bradou setkali na konci pobytu naživo.

Letní dům

V ledovém paláci jsme hledali práci

Děcka z dětských domovů Uherský Ostroh, Uherské Hradiště a Liptál se už po sedmé setkaly v horském hotelu Permoník v Hrozenkově na jižní Moravě, kde se připravují na budoucí život. Na vzdělávací víkend v režii občanského sdružení Madio jsem měl poprvé možnost jet s nimi.

Víkendový projekt začíná sobotním ránem - vstáváme už v šest hodin. V sedm hodin zastavuje před děcákem minibus. Cestou ještě nabíráme děcka z Hradiště. Naší Pavle přisedl v Hradišti její kluk, tak se může opřít o něco pohodlnějšího, než je chladné okno a drncající stěna modrého minibusu. Liptálští to mají dobré, do Hrozenkova to mají kousek.

V „Ledovém hotelu Permoník“, kde nám byla všem zima, jsme se setkali v jídelně (tam se nám líbilo, bylo tam teplo). Dozvěděli jsme se, čemu se budeme věnovat. My s Hradištěm jsme se společně vydali na cestu poznání sebezprezentace a profesní komunikace. S úvodem jsme to nezdržovali a vrhli jsme se přímo do akce.

Na Veletřu práce 2014 jsme představili své firmy!

Rozdělujeme se do skupinek a zakládáme firmy. Blíží se Veletř práce 2014, na kterém musíme naši firmu představit, vysvětlit, čemu se zaměstnanci věnují. A protože se plánuje rozšíření firmy, na veletřu je třeba přiblížit, co se požaduje

od nových zaměstnanců. Každý jsme si předtím napsali na lísteček, čím bychom chtěli být a lístečky se svou vysněnou práci jsme předali druhé skupině, která z různých zaměstnání musela vymyslet firmu. Myšlenkou bylo, že jsme se později hlásili do cizí firmy na pozici, kterou jsme původně napsali na lísteček. Formou sledování natočených prezentací firem se ocitáme na Veletřu práce. Na základě videí si vykládáme, na co je potřeba myslet při prezentování a čím bychom mohli zaujmout naše budoucí zaměstnavatele.

Večery bývají na Permoniku zábavné. Někteří šli do sauny, další hrát fotbal do tělocvičny. Já s naším Pavlem (bývalým redaktorem Záměčku a taky s profi fotbalovým rozhodčím!) usedám k TV – hraje Sparta a Plzeň a těšíme se na párádní derby. Plzeň vyhrála 2:0 a nemít Sparta tak dobrého gólmana, mohlo to skončit pořádným debaklem. Jen Pavel dodává, že místo žluté by dal za ten faul jasnou červenou – za „zmaření gólové šance“.

I v neděli se chodí na pracovní pohovory...

Během nedělního dopoledne nastává „den D“. Ucházíme se o pozice ve firmách, kde jsme pozvaní na pracovní pohovor. Každý z nás si pohovor vyzkoušel, a přestože to bylo pro mnohé poprvé v životě, bylo

úžasné sledovat, jak to někteří zvládají „na první dobrou“. Při pohovoru každého sledovali a poslouchali všichni z Ostrohu i Hradiště. Pokaždé jsme si řekli, co se každému z nás během pohovoru podařilo a co by bylo potřeba, třeba do příštího reálného pohovoru, zlepšit. Například oční kontakt, držení těla, srozumitelné vyjadřování, a taky nelhat, přiznat slabou stránku, ale zvýraznit všechny silné, nebát se zeptat na vše, co nás zajímá. Na 99% se zeptají, co víte o firmě, na 98% se zeptají, proč jste si vybrali právě tuto firmu, na 97% se zeptají, proč zrovna vy byste měli být vybráni na tuto pozici. A tak je třeba se na tyto otázky stoprocentně připravit.

Po obědě nás odváží minibus - pro změnu žlutý - zpět do děcáku. Skvělý víkend plný teorie, praxe a zábavy je minulostí. Když se potká skvělá parta děcek i lektorů, tak to stojí za to! A nebylo tomu jinak ani v tomto ledovém paláci...

Lukáš Kotlár

DD Uherský Ostroh

Na tlamu

scénář: Radeček & Helmut

kreslí: Helmut & Radeček

hrají: Cibule & Kebule

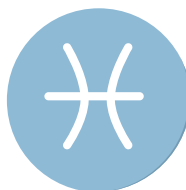

Blížence,
až napadne sníh, postav sněhuláka. Kolik dnů vydrží stát, než roztaje, tolikrát se příští rok zamiluješ.

Býku,
spočítej všechny větve na vašem vánočním stromečku. Kolik jich tam je, tolikrát přijdeš v novém roce pozdě do školy.

Rybo,
kolik dávků letos najdeš pod stromečkem, tolikrát ti příští rok vleze do postele pavouk.

Štíre,
spočítej všechny vánoční ozdoby u vás v domově. Kolik jich napočítáš, tolik zažiješ příští rok trapasů.

Vodnáři,
sečti číselné hodnoty všech známek, které jsi dostal v proslinci. Výsledné číslo znamená počet gólů, které příští rok dáš!

Lve,
kolik kostí najdeš v rybě při štědrovečerní večeři, tolikrát v roce 2015 budeš po škole.

Kozorohu,
kolik hodin vydržíš být vzhůru, až odbije letošní Silvestr, přesně tolik milostných románků příští rok prožiješ.

Střelče,
kolik pohádek letos přes Vánoce uvidíš v televizi, tolik nových super kámošů poznáš v r. 2015.

Raku,
pokud během celého Štědrého dne neřekneš ani jedno sprosté slovo, tak se jednou staneš ředitel.

Berane,
spočítej, kolik je jehličí na vašem vánočním stromečku, pak to číslo vyděl počtem vánočních ozdob a výsledek potom vyděl počtem dávků, které dostaneš. Výsledné číslo je životně důležité, a proto si ho dobře zapamatuj! Přesně za rok se v Zámečku dozvíš, co znamená.

Váho,
kolik lidí s tebou bude sedět u štědrovečerní hostiny, tolikrát jsi šťastný.

Panno,
zrovna, když jsem ti chtěl připravit velký vánoční horoskop, tak přišel černošedý mrak, obloha se zatáhla a já přestal vidět na hvězdy.

Jak se chystáme na Vánoce

Vánoční atmosféra u nás probíhá stejně jako v rodině. Vánoční čas dýchá naplno, všude kolem voní cukroví, vystřihovánky na oknech jsou krásné a září už zpozzdálí.

Proto se není čemu divit, že se každé dítě těší na Štědrý den a dlouhé prázdniny. Spousta dětí z domova jede na prázdniny ke svým rodinám, ale najdou se i tací, kteří tu možnost nemají, a proto se tety a strýcové snaží udělat všem dětem báječné svátky. A splnit jim vše, co je v jejich silách, pokud to jen trochu jde. A proto si jich za to vážíme.

Vánoce jsou tím nejkrásnějším obdobím v roce. Je to čas, kdy jsou děti u rodin, kdy si mohou přát, co jen budou chtít - je to čas naplněných přání, čas, kdy se děti z dětského domova nemusí bát, že by si na ně nikdo nevzpomněl.

Už měsíc před Vánoci pečeme cukroví. Začínáme taky nacvičovat besídku pro město Bílovice nad Svitavou jako poděkování panu Těsnohlídkovi, který náš dětský domov nechal postavit. Děkujeme také sponzorům, pro které malujeme obrázky, za dárečky, kterými nás obdarovávají.

A dokonce i u nás vyrábíme adventní věnec, ke kterému si každou neděli společně sedneme a užíváme si pohodovou atmosféru. Vedení našeho domova můžeme poděkovat za přístup a snahu, abychom se zde cítili jako doma.

Všem přeje krásné Vánoce, radostné prožití svátků a šťastný nový rok plný úspěchů.

Petra Dedíková

Básnička pro M. i Tonička

Hurá, Zámeček už vyšel
už ho máme v šuplíku
ležíme spolu na břiše
čtem si každou rubriku
až ho dočtem vezmem sáně
poběžíme na kopec
nasedneme spolu na ně
objedeme jalovec
až sjedeme z kopce dolů
půjdem zase nahoru
až se setmí budem spolu
čvachtat nohy v lavoru.

Helmut

Ahoj Zámečata!

Pokud čtete tohle ZÁVĚREM, tak to znamená, že jste přečetli Zámeček až do konce. Jste borci, že jste si na Zámeček našli čas i nyní během předvánočního shonu. A taky jste chytří, protože jen moudří lidé vědí, jak je důležité udělat si na sebe čas a aspoň jednou za den si na chvíli sednout s oblíbeným čtením a relaxovat.

Jenže ono je to občas složité. Času je stále méně, zvláště teď v zimě, kdy jsou dny kratší. Ale to se brzy změní. Štědrý den neznamená jen kapra, stromeček, dárky a volno. Vánoce jsou zároveň oslavou slunovratu. To znamená, že zatímco do Vánoc se od nás slunce vzdalovalo a dny krátily, po Vánocích se začíná slunce vracet a dny budou delší.

Oslavte to! Narození Ježíška, volno ve škole, návrat slunce. To všechno je důvod k radosti a spokojenosti. Běda vám, jestli se dozvím, že jste byli o Vánocích smutní nebo že jste stresovali!

Přeji vám pokojné vánoční svátky a lehce divokou oslavu Silvestra.

Helmut

